

úst. zák., které upravuje stát. občanství osob, které měly sice dříve dom. právo na území někdejšího mocnářství rak.-uh., jež náleží nyní čsl. republice, po 1. lednu 1910 však nabyly dom. práva na území býv. říše rak.-uh., jež náleží nyní státu Srbsko-Horvatsko-Slovinskému.

Žal. úřad stojí dále na stanovisku, že zemskou příslušnost Bosny a Hercegoviny dlužno subsumovati pod pojem dom. práva ve smyslu mírových smluv, že proto st-l, i kdyby byl podržel stát. občanství rak. a dom. příslušnost ve Sl., byl by se stal sice čsl. stát. občanem, zároveň však také stát. občanem státu Srbsko-Horvatsko-Slovinského, poněvadž pak příslušnosti na území státu Srbsko-Horvatsko-Slovinského nabytí později než příslušnosti v Čsl. republice, že rozhodna jest vzhledem k § 4 odst. 3 úst. listiny státní příslušnost později nabytá a že tudíž st-l jako příslušník cizího státu nemůže býti zároveň příslušníkem čsl. republiky. Stanovisko to nelze uznati za správné.

Předmětem sporu je otázka, zda st-l nabytí na základě zákona čsl. státního občanství. Když otázku tu, jak shora dovozeno, jest kladně zodpověděti, stal se st-l čsl. státním občanem již ode dne 28. října 1918 a není pak třeba zabývati se otázkou, zdali st-l stal se také zároveň či později příslušníkem státu jihoslovanského, neboť uznání čsl. stát. občanství nemůže tu v žádném z obou případů státi v cestě ustanovení § 4 odst. 3 úst. list., že příslušník cizího státu nemůže býti zároveň příslušníkem Čsl. republiky.

Ustanovení to má jen ten význam, že stát. občanství může býti uděleno jen tomu, kdo podá průkaz o pozbytí svého dosavadního stát. občanství, a že příslušník čsl. republiky zůstává ve svazku státoobčanském, pokud z něho nebyl propuštěn, čili, že neuznává se nabytí cizího stát. občanství bez propuštění ze svazku stát. občanství čsl.

Žal. úřad nevychází z předpokladu, že st-li bylo na jeho žádost uděleno státní občanství v království Srbsko-Horvatsko-Slovinském, nýbrž jen, že se stal příslušníkem tohoto státu v základě mírových smluv, resp. byl jím uznán. Když však st-l se stal podle úst. zákona č. 236/1920, vydaného k provedení zásad mírové smlouvy s Rak. a smlouvy s Československem, státním občanem čsl., pak je nerozhodno, zdali jiný stát jej uznal za svého příslušníka a nebrání proto ustanovení § 4 odst. 3 úst. listiny, aby jeho čsl. stát. občanství ze zákona nabyté bylo uznáno. Z důvodu toho není třeba zabývati se otázkou, zdali pod pojem dom. práva ve smyslu mírové smlouvy zahrnutí lze i zem. příslušnost bosenskou-hercegovskou.

Č. 6265.

Státní zaměstnanci: I za pendentního řízení disciplinárního může úředník — za splnění zákonných podmínek — býti pensionován podle § 13 zák. č. 286/24.

(Nález ze dne 1. února 1927 č. 1704.)

V ě c: František T. v L. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o přeložení na trvalý odpočinek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl st-l ve smyslu § 13 zák. č. 286 z roku 1924 přeložen do trvalé výslužby s příslušnými odpočivnými požitky podle cit. paragrafu a byl doručením tohoto dekretu sprostěn činné služby. V nař. rozhodnutí se praví, že žal. úřad uvážil všechny okolnosti s hlediska § 14 zák. č. 286 ex 24 pro rozhodnutí směrodatné a jmenovitě důvody uvedené v předběžném výměru ze 23. května 1925 a dospěl se zřetelem na ostatní obecní a okolní notáře politické správy na Slov. k úsudku, že nucený odchod st-lův jest podle cit. zák. odůvodněn.

O stížnosti uvažoval nss takto:

St-l vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že byl přeložen na trvalý odpočinek, ačkoli byl suspendován a ačkoli disc. řízení, které proti němu před tím bylo zavedeno, dosud nebylo skončeno. Při tom se st-l opírá o předpis § 105, odst. 2 služ. pragm., podle něhož prý může býti přeložen do trvalé výslužby jen tehdy, jestliže se pro to vysloví 4 členové disc. senátu, a o předpis § 131 služ. pragm., podle něhož prý by mohlo býti st-li jen na jeho osobní žádost povoleno vystoupiti ze služ. poměru.

Názor stížností hájený nemá však opory v zákoně. Jest sice pravda, že st-l byl výměrem okr. úřadu v P. z 19. ledna 1924 suspendován a že suspense tato byla dle spisů správních disc. komisí, resp. vrchní disc. komisí potvrzena; dále jest pravdou i to, že usnesením disc. komise I. stolice při župním úřadě v Turč. Sv. Martině z 27. března 1924 bylo proti st-li zavedeno disc. řízení pro různé služební poklesky a že řízení to před vydáním nař. rozhodnutí nebylo skončeno; st-l nebyl však propuštěn cestou disciplinární, nař. rozhodnutí není také výrokem o trestu disciplinárním, podle předpisů služ. pragmatiky, nýbrž st-l byl přeložen do trvalé výslužby podle zák. č. 286/24 o úsporných opatřeních ve veř. správě a nelze tedy případ jeho posuzovati podle předpisu § 105, odst. II. služ. pragm., který jedná o tom, kdy může býti v cestě disc. uložen trest propuštění ze služby.

St-l nemůže také z předpisů služ. pragmatiky dovozovati, že před skončením řízení disc. nemohl býti přeložen do trvalé výslužby, poněvadž zákon č. 286/1924 ničeho podobného nestanoví a předpis § 131 služ. pragm. se zákonem tímto není v rozporu. St-l si také předpis § 131 služ. pragm. nesprávně vykládá, vycházejí z mylného právního názoru, jako by pensionování bylo totožné s vystoupením ze služ. poměru. Tomu však tak není, jelikož vystoupení ze služ. poměru ve smyslu § 84 služ. pragm. znamená úplné rozvázání služ. poměru se strany stát. zaměstnance, kdežto pensionování jest toliko přeměnou akt. služ. poměru v poměr pensijní. Předpis § 131 služ. pragm. nestanoví také nic více, nežli že se má disc. řízení zastaviti, povolí-li se státnímu úředníku vystoupiti ze státní služby, a navazuje tak na předpis § 84 služ. pragm., který stanoví, že úřad může odepřítí přijetí výstupu ze státní služby jenom tehdy, když úředník jest v disc. řízení, nebo vázne-li peněžními závazky z poměru služebního. Ze žádného z cit. předpisů nelze však dovoditi, že by úřad sám nesměl přeložiti státního úředníka do výslužby z moci úřední před skončením řízení disc.

Není tedy námitka svrchu uvedená v žádném směru důvodnou. — —